

бастунче в ръка, да се вози в железницата и да пътува накъдето пожелае... И не виждаше как овцете му се губят и после ще трябва дълго да ги гони и дири, следван от верния си другар Кондю, който не се оставяше от мечтата си да хайдутствува, та да стане богат и всеки ден да яде попара с мляко и сирене.

Беше ясна пролетна нощ. Кавалджията мамеше овцете с чудните си напевы, младежите дремеха край стадата си заслушани в тъмните призвуци на наболящото овчарско сърце. Кавалът говореше за черни очи, руси коси и мърджан устни, за бели менци и китка цвете... Все по-високо се издигаше месечината и заливаше равнината със сребърно сияние. Тих ветрец вдвигаше перчеза на кавалджията, а увитите в кърковете си момци се унасяха в тиха дрямка и чудни мечти. Само Захари и Кондю не спяха.

Кондю свали оклузения си калпак, повертя го в ръцете си и изпъшка:

- Бактисах вече все лук да им! - и със спотаен шепот той повери на другаря си, че е решил да събере хайдушка дружина и да тръгне да обира хората.

- Така ще съберем и за тебе пари да можеш да се изучиш!

Захари го изгледа поразен. Извади от вулията си една малка книга, със заглавие "Изповедник", и прочете мястото, където пишеше, че който прави хайдутлук, не му се дава комка двацет години.

- Това плаши само простите хора! - възкликна Кондю и се огледа крадешком. - От един калугер съм чувал, че като направил едно сребърно хандило или една икона всичките ти грехове се прощават...

Захари поклати глава, без да се убеди от настойчивите думи на другаря си.

След няколко дни Кондю изчезна от къщата. Остави стадото